

Arrest

nr. 187 246 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SAEYVOET verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker (eerste verzoekende partij) verkrijgt op 12 april 2016 een machtiging tot verblijf, als langdurig ingezetene op basis van diens tewerkstelling met arbeidskaart B, in toepassing van artikel 61/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

De tweede verzoekende partij, echtgenote van verzoeker, wordt gemachtigd tot verblijf op grond van artikel 10bis van de vreemdelingenwet die haar echtgenoot vervoegd.

Op 18 november 2016 wordt door het bestuur een Dolsis onderzoek verricht waaruit blijkt dat verzoeker op 5 juni uit dienst is getreden bij de werkgever waarvoor hij een beroepskaart B had verkregen, de BVBA Doha. De datum van indiensttreding bij deze werkgever was 1 april 2016.

Op 27 juli 2016 werd door verzoeker tevergeefs een aanvraag ingediend voor een beroepskaart in de hoedanigheid van werkend vennoot bij de BVBA Maldini's Pizza. Deze aanvraag werd door de dienst Werk & Sociale Economie geweigerd bij brief van 25 oktober 2016 omdat de gewenste activiteit behoort tot een verzadigde sector, de haalbaarheid en de leefbaarheid van de gewenste activiteit niet werden aangetoond en verzoeker slechts 5% van de aandelen bezit wat doet twifelen aan het zelfstandige karakter van de gevraagde activiteit. Daarnaast zou het bruto-inkomen van verzoeker 1.500€ per maand bedragen wat lager ligt dan het gewaarborgd gemiddeld minimuminkomen.

Op 6 december 2016, met kennisgeving op 27 december 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / ~~mevrouw~~, die verklaart te heten:

naam: A., M.,

geboortedatum: 01.09.1967

geboorteplaats: douar Oulad Benothmane

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3: De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat de genaamde A. M.geboren te Oulad Benothmane op 1/09/1967, onderdaan van Marokko en verblijvende te (...) gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van art. 61/7 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene is houder van een EUverblijfsvergunning voor Langdurig Ingezetene afgeleverd door Italië. Hij werd gemachtigd om langer dan 3 maanden in België te verblijven in de hoedanigheid van werknemer in loondienst.

Betrokkene werd in het bezit gesteld van een A-kaart geldig voor de duur van de arbeidskaart + 3 maanden, namelijk tot 08/05/2017.

De arbeidskaart B (VGB 448827) werd afgeleverd als beenhouwer voor rekening van Doha, (...).

Uit de gegevensbank van Dolsis blijkt dat betrokkene sedert 05/06/2016 niet meer tewerkgesteld is bij de werkgever Doha BVBA te Antwerpen.

Overwegende dat de arbeidskaart B van rechtswege zonder voorwerp is, aangezien zij enkel geldig is voor één welbepaalde tewerkstelling bij één welbepaalde werkgever.

Betrokkene beschikt bijgevolg niet meer over de vereiste vergunning om op legale wijze een activiteit in loondienst uit te oefenen in België, wat het verblijfsdoel was van betrokkene. Hij oefent op dit ogenblik geen activiteit meer uit in loondienst.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene een aanvraag tot het bekomen van de beroepskaart ingediend op 27.07.2016 werd geweigerd door het Departement Werk & Sociale Economie van de Vlaamse overheid op 25.10.2016.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden om als houder van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene afgeleverd door een andere lidstaat een activiteit in loondienst uit te oefenen in België.

Meneer verblijft pas sinds 06/08/2015 in België. Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich opnieuw te vestigen in Italië waar betrokkene houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene onafgezien van eventuele humanitaire elementen.

Preventieve maatregelen

In uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd:

~~*zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt en/of;
een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring geven bij de Deposito en Consignatiekas, en/of
een kopie van identiteitsdocumenten overhandigen.*~~

Het Bestuur trok op diezelfde dag, onder een bijlage 14quater, verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden in met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

“BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 07.09.1975

Geboorteplaats: Oujda

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

+ kinderen: A., N. geboren op 14.10.2006 en A., Y. geboren op 17.03.2009

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

x er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Er werd op 06.12.2016 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de heer A., M. (NN: (...)) op basis van artikel 13 §3 van de wet van 15.12.1980 en dit met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dient een einde te worden gesteld aan de machtiging tot tijdelijk verblijf van de echtgenote en kinderen die de heer A., M. zijn komen vervoegen in het kader van gezinshereniging.

Aangezien de echtgenoot/vader zelf een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, vormen de bepalingen van artikel 13 §4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 geen belemmering om betrokkenen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, integendeel, de gezinsband blijft behouden omdat mevrouw en de kinderen de situatie van de echtgenoot/vader volgen. Ongeacht enige humanitaire elementen is het in het belang van de kinderen dat zij hun ouder vergezellen gezien deze niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van hun ouders moeten zij zich evengoed kunnen ontwikkelen en opgroeien in een andere lidstaat waarnaar zij kunnen terugkeren en kunnen verblijven (met name Italië).

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

"Schending van artikel 74/13 en artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG

-Schending artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing» Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. III.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet In casu houdt verweerster (DVZ) onvoldoende rekening met de levenssituatie van verzoekers en de situatie van de minderjarige schoolgaande kinderen.*

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Over de situatie van de 2 minderjarige kinderen van verzoekers, wordt door verweerster niet specifiek vermeld.

Verweerster moet bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidstoets in acht nemen» Dit werd onvoldoende gedaan aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval Er werd te weinig rekening gehouden met de gezinstoestand, economische en sociale omstandigheden van verzoekers. Er werd ook op geen enkele manier rekening gehouden met het feit dat A. M. wel de nodige inspanningen heeft gedaan om eerst een beroepskaart aan te vragen en na de weigering ervan zinnens was om een arbeidskaart C aan te vragen (Stukken 5 en 8),

Verweerster dient niet enkel te verwijzen naar het feit dat eerste verzoeker (A.M.) niet meer zou beschikken over de vereiste vergunning om op legale wijze een activiteit in loondienst uit te oefenen in België, wat volgens DVZ het verblijfsdoel was van hem, doch dient uit alle andere relevante informatie inzake de integratie/gezinsleven/schoolgaande kinderen /de gezinshereniging en gegevens van verzoekers hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het de gezinssituatie en het persoonlijk gedrag van verzoekers.

Verweerster blijft haar beslissing enkel steunen op de intrekking van de arbeidsvergunning van A.M., Verweerster schijnt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker A. M. sinds hij op 5 juni 2016 niet meer met een arbeidskaart B tewerkgesteld was als beenhouwer voor rekening van Doha ((...)) dat hij een nieuwe job gezocht en gevonden had om als zelfstandige aan de slag te gaan bij pizzeria Maldini's en daarvoor een beroepskaart wilde aanvragen.

Hiervoor had A.M. op 27 juli 2016 een aanvraag tot het bekomen van een beroepskaart ingediend. Deze kaart werd pas op 25 oktober 2016, zijnde 3 maanden later, geweigerd door het Departement Werk & Sociale Economie van de Vlaamse Overheid, In de periode vanaf de aanvraag, houdt verweerster geen rekening met het feit dat A.M. wel gewerkt heeft, A.M. was toen van oordeel dat hij tijdens de aanvraag mocht werken, gezien hij zich ook als mede-aandeelhouder in de vennootschap had ingekocht.

Toen de beslissing van 25 oktober 2016 (weigering beroepskaart) aan A.M. gemeld werd, zou hij begin december 2016 het nodige laten doen om een arbeidskaart C aan te vragen zodat hij terug aan de slag zou kunnen gaan bij dezelfde pizzeria Maldini's, maar dan in loondienst.

Uiteindelijk kon A.M., nadat hij een raadsman ingeschakeld had, de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart C niet meer indienen gezien het Vreemdelingenloket op 09/12/2016 orders had gekregen van DVZ om A.M. en zijn echtgenote uit te nodigen op 27 december 2016 om een beslissing van DVZ in ontvangst te nemen.

Verzoeker kon en kan zelfs nu nog met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, nochtans als arbeider in loondienst aan de slag bij pizzeria Maldini's.

Er wordt ook over de situatie van tweede verzoekster en haar kinderen die aan verweerster ter sprake werd gebracht, niet gepast op gemotiveerd door verweerster in de beslissing tot intrekking van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, door enkel summier te stellen dat er een einde aan hun verblijf dient gemaakt te worden omdat zij haar echtgenoot (A.M.) is komen vervoegen in het kader van gezinshereniging.

b) Schending van de hoorplicht en rechten van verdediging.

Verweerster gaat in haar beslissing eigenlijk heel kort door de bocht, gezien A.M. op geen enkel moment uitgenodigd is geworden door DVZ om gehoord te worden of toe te laten enige duidelijkheid over zijn werksituatie te verschaffen of de nodige documenten daarover binnen te brengen, alvorens een beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten zou genomen worden. Indien dit wel het geval zou geweest zijn, dan had verweerster kunnen vaststellen dat A.M. op 7 december 2016 een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur had ondertekend bij Pizzeria Maldini's. (Stuk3) Op die manier had verzoeker nog de kans gekregen om zijn werksituatie te regulariseren, quod non.

Dergelijk gegeven brengt een schending van de rechten van verdediging van eerste verzoeker met zich mee en wijst er duidelijk op dat hij geen recht van wederantwoord of het recht om gehoord te worden alvorens een beslissing die desastreuze gevolgen heeft, wordt genomen. Dit blijkt ook afdoende uit de

onvoldoende motivering van verweerster in hun beslissingen tot intrekking van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is duidelijk dat DVZ aan A.M. de kans heeft ontnomen om zijn werksituatie toe te lichten of te kunnen regulariseren, hetgeen perfect mogelijk zou geweest zijn indien verzoeker werd toegelaten om een aanvraag tot bekomen van een arbeidskaart C in te dienen. Verzoeker kan op huidig ogenblik aantonen dat hij beschikte over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur die hij afsloot op 7 december 2016 waaruit blijkt dat hij zijn verblijfstatus voor hem en diens gezin had kunnen behouden. (Stuk 3) Nota bene was verzoeker nog zelfs niet op de hoogte van de beslissing tot intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gezien dit op 27 december 2016 hem ter kennis werd gebracht op het vreemdelingenloket.

Verweerster is duidelijk te kort door de bocht gegaan en houdt onvoldoende rekening met de buitengewone omstandigheden van verzoekers die een verder verblijf in België rechtvaardigen.

Verzoekers vormt dan ook samen met zijn partner mevrouw A. H. en diens 3 kinderen (waarvan er 2 minderjarig zijn) een stabiel gezin in België.

Verzoekers werd reeds sinds 6 augustus 2015 toegelaten om in België te verblijven en in loondienst te werken Verzoekers is omwille van zijn werksituatie en de vestiging van zijn gezin nooit meer teruggekeerd naar het land van herkomst, gezien de belangen, met hun schoolgaande kinderen, duidelijk in België lagen.*

Verweerster ziet over het hoofd dat A.M. eerst gehoord had dienen te worden om stukken bij te brengen die zouden kunnen aantonen of eerste verzoeker genoeg inspanningen deed om zijn werksituatie te regulariseren na de afwijzende beslissing van 25 oktober 2016 waartegen binnen een termijn van 1 maand hoger beroep open stond (Stuk 5).

Er wordt door verweerster ook geen rekening gehouden met het feit dat het gezin van verzoekers gevestigd is met minderjarige schoolgaande kinderen en er gewerkt werd aan een "duurzame lokale verankering". Verzoekers vormen zelfs geen bedreiging die het fundamenteel belang van de samenleving zou aantasten.

c) Onvoldoende rekening gehouden door verweerster over de gezinssituatie, poging tot regularisatie werksituatie en integratie van het gezin houdende de verblijfssituatie (schending van het zorgvuldigheidsplicht)

De motivering van verweerster om de verblijfsstatus van A.M. enkel in te trekken op basis van het niet meer beschikken over de vereiste vergunning om op legale wijze in loondienst arbeid uit te oefenen kan derhalve niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de zorgvuldigheidsplicht om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op:

- De inspanningen die A.M. zelf geleverd heeft om een beroepskaart aan te vragen,*
- de procedure hierover af te wachten, (Stuk 8)*
- de beslissing tot weigering van de beroepskaart 3 maanden geduurd heeft, (Stuk 8)*
- de verblijfplaats van verzoekers, zijn relatie met zijn partner en kinderen (die allen over een geldige verblijfstitel in België beschikten via gezinshereniging),*
- de persoonlijke verbetering en ingesteldheid in hoofde van verzoekers,*
- de inspanningen om een aanvraag arbeidskaart C in te dienen gezien A.M. in loondienst arbeid kon uitoefenen mits een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur afgesloten op 7 december 2016, zijnde 20 dagen voordat verzoekers op de hoogte werden gesteld van het intrekking van het verblijfsstatuut) (Stuk 5),*

heeft verweerster in haar beslissing geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekers. Verweerster kan hier ook geen rekening mee houden als zij eerste verzoeker niet hoort of oproept om toelichting te verschaffen

Verzoekers verblijven sedert 6/08/2015 in België en hebben een stabiele relatie met partner en 3 kinderen waarvan er 2 minderjarig zijn (Stukken 2 en 4).

Er dient te worden opgemerkt dat A.M. zijn gezin financieel onderhoudt en steunt op basis van zijn werk.

Dat gelet op de poging tot regularisatie van A.M. (zie stuk 3: arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur afgesloten op 7 december 2016, zijnde 20 dagen voordat verzoekers op de hoogte werden gesteld van het intrekking van het verblijfsstatuut) betreffende zijn werksituatie dat het met de bestreden beslissingen van verweerster dan ook niet rechtvaardig zou zijn om verzoekers (die in België voor zijn partner en 3 kinderen dient te zorgen) terug te leiden naar zijn land van herkomst of terug te keren naar Italië waar A.M. houder was van een EG- verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene onafgezien van eventuele humanitaire elementen.

Dat verweerster onvoldoende rekening heeft gehouden met de situatie van verzoekers en dit overduidelijk getuigt van buitengewone omstandigheden, zoals omschreven in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221,475),

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001, nr. 101,624),

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R. W 1982 — 1983, 963.).

Ten eerste, Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

"Art 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Art. I, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel.

Ten tweede, is de beslissing van verweerster in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr, RvS 26 augustus 2010, nr. 206,948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest),

Verweerster diende rekening te houden met het hoger belang van de kinderen, het gezins- en familieleven en de poging tot regularisatie van de werktoestand van de betrokkene. Dit blijkt nergens afdoende uit de beslissing tot intrekking.

De te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest, Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 24 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen van het EVRM,

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de bestreden beslissing, wensen verzoekers op te merken dat er in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou bezitten.

De beslissing die verweerster nam is ook in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf, RvS 26 augustus 2010, nr, 206,948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde beslissing de schending van hogere rechtsnormen zouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat er geen reden is tot intrekking van de verblijfsstatus, doordat eerste verzoeker nog een arbeidskaart C zou kunnen bekomen mits zijn arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. Dit heeft tot gevolg dat het verblijf van zijn vrouw en kinderen ook niet in het gedrang komt.

Verzoekers heeft er wel degelijk belang bij het aanvechten van dit bestreden bevel gezien hij een duurzame lokale verankering heeft opgebouwd, zijn aanknopingspunten in België liggen, net als de gezins- en familiale belangen die toch afdoende zou moeten bewezen zijn.

Verzoekers verbleef — sedert zijn aankomst in het Rijk- samen met zijn partner en de 7 kinderen die in België geboren werden steeds in België en vormde één gezinscel met hen. Verzoekers verleent mantelzorg aan zijn levenspartner en kinderen.

Verwerende partij vaardigt weliswaar een beslissing uit tot intrekking van verblijfsstatus, maar voert verder geen nadere diepgaande analyse uit van de actuele gezinssituatie (kinderen), poging tot regularisatie van de werksituatie in hoofde van eerste verzoeker (Stukken 5 - 9). Verweerster maakt er enkel melding over, maar motiveert niets.

De wet spreekt expliciet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat in casu duidelijk niet gebeurd is.

Er werd door verweerster onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekers en zijn gezin. De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Het aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond

Verzoekers zal bij de verdere opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoekers hebben geen belangen of aanknopingspunten meer in Italië.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In het enige middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het legaliteitsbeginsel.

Zij betoogt dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met alle relevante stukken inzake haar gezinstoestand en de economische en sociale omstandigheden. Er zou op geen enkele manier rekening gehouden zijn met het feit dat verzoeker de nodige inspanningen gedaan heeft om een beroepskaart aan te vragen en na de weigering ervan zinnens was om een arbeidskaart C aan te vragen. Zij stelt dat verwerende partij uit alle relevante informatie inzake integratie/gezinsleven/schoolgaande kinderen/gezinshereniging en gegevens van verzoeker hieruit de precieze en concrete elementen dient te puren inzake de gezinssituatie en het persoonlijk gedrag van verzoekers. Zij verwijt verwerende partij niet uitgenodigd te zijn geweest om gehoord te worden of enige duidelijkheid over de werksituatie te verschaffen. Hij verwijst hierbij naar een nieuwe arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur afgesloten op 07.12.2016. Er zou evenmin rekening gehouden zijn met het hoger belang van de kinderen, het gezins- en familieleven en de poging tot regularisatie van de werktoestand van verzoeker.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten aangezien uit de gegevensbank van Dolsis is gebleken dat verzoeker sedert 05.06.2016 niet meer tewerkgesteld is bij de werkgever DOHA BVBA, voor rekening van wie voor verzoeker een arbeidskaart B werd afgeleverd. Gezien die arbeidskaart enkel geldig is voor 1 werkgever en verzoeker

niet meer bij die werkgever tewerkgesteld is, kon verwerende partij volledig rechtsgeldig verzoekers A-kaart intrekken en hem te bevelen het grondgebied te verlaten.

Conform artikel 13§3 van de Vreemdelingenwet is het Bestuur gemachtigd om na te gaan of de vreemdeling, die toto verblijf voor beperkte duur gemachtigd is, nog steeds voldoet aan de bijzondere omstandigheden op basis waarvan voordien een machtiging tot voorlopig verblijf werd toegekend. In het bijzonder is het de verwerende partij toegestaan om na te gaan of de omstandigheden op basis waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd verleend nog steeds bestaan of niet dermate ingrijpend zijn gewijzigd zodat een machtiging nog steeds nodig is.

Nu genoegzaam blijkt dat verzoeker thans niet meer werkzaam is bij de werkgever DOHA BVBA, in functie waarvan hem een arbeidskaart werd afgeleverd, en hij dit evenmin betwist, dient te worden besloten dat het getuigt van een correcte feitenvinding en dat het niet kennelijk onredelijk is van de Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij, de motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen kent, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Die motiveringsplicht houdt echter niet in dat in het licht van artikel 13, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet dat verwerende partij motiveert aangaande de elementen van inzake integratie/gezinsleven/schoolgaande kinderen/gezinshereniging, nog daargelaten de vraag of ze van al deze elementen op de hoogte is. Artikel 13, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet legt verwerende partij niet op om rekening te houden met de elementen die verzoekende partij opsomt in haar middel. Indien zij wilde dat het Bestuur hiermee rekening zou houden stond het haar vrij een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat in de tweede bestreden beslissing het Bestuur wel rekening heeft gehouden omtrent de door verzoekende partij aangehaalde elementen van gezinsleven.

Waar verzoekende partij stelt niet gehoord te zijn geweest alvorens de bestreden beslissing genomen werd, toont zij niet aan in welke mate de door thans aangebrachte elementen het Bestuur tot een andere beslissing hadden kunnen brengen aangezien verzoekers arbeidskaart werd ingetrokken aangezien hij niet meer werkzaam was voor de werkgever die voor haar die arbeidskaart had aangevraagd.

Waar zij thans verwijst naar een nieuwe arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, dient haar nieuwe werkgever in het kader hiervan een nieuwe aanvraag voor een arbeidskaart indienen.

Het enige middel is niet ernstig.“

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing vermeldt zowel de juridische grondslag (artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet) als de feitelijke grondslag: verzoeker is niet langer tewerkgesteld bij de werkgever waarvoor hij een arbeidskaart B had verkregen, voorwaarde voor de machtiging tot verblijf en de nieuwe aangevraagde beroepskaart werd geweigerd. De eerste bestreden beslissing houdt verder rekening met de specifieke omstandigheden en wijst op het recente verblijf van korte duur van verzoeker in België. De tweede bestreden beslissing verwijst ook naar haar juridische grondslag: artikel 13, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en meldt de feitelijke grondslag: er werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenoot van de tweede verzoekende partij. De tweede bestreden beslissing maakt melding van het onderzoek naar de situatie van de kinderen in wiens belang het is de ouders te volgen nu beide ouders ook een bevel om het grondgebied te verlaten kregen. Verzoekers houden ten onrechte voor dat niets specifiek werd vermeld aangaande de minderjarige kinderen. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten hoofdens eerste verzoeker betreft wordt dit afgegeven in toepassing van artikel 13 van de vreemdelingenwet. Het bevel om het grondgebied te verlaten gericht naar tweede verzoekende partij wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, 1, 2° van de vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

2.4. Verzoekers voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht nu zij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren en van artikel 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt:

§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

(...)”

Vooreerst wordt er opgemerkt dat een termijn van vrijwillig vertrek werd voorzien van 30 dagen, zodat artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet niet van toepassing is. Dit artikel bepaalt de mogelijke afwijking van deze termijn.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekers tonen dit evenwel niet aan. Zij kunnen derhalve de schending van genoemde bepaling niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Verzoekers verwijten de bestreden beslissingen geen rekening te houden met het feit dat eerste verzoeker wel de nodige inspanningen heeft gedaan om eerst een beroepskaart aan te vragen en zijn wens om ook een beroepskaart C aan te vragen, verwijzend naar de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken 5 en 8.

De Raad merkt op dat de verwerende partij hiermee geen rekening dient te houden. Inspanningen om andere beroepskaarten te verkrijgen verlenen nog geen machtiging tot verblijf en verzoekers laten na een wettelijke bepaling aan te duiden waaruit het tegendeel zou blijken. Vooreerst weze opgemerkt dat

verzoekers nog steeds geen beroepskaart, onder welke vorm dan ook, voorleggen zodat het verkrijgen ervan evenmin is aangetoond. Bovendien merkt de verwerende partij terecht op dat de machtiging tot verblijf voor eerste verzoeker, basis voor machtiging tot verblijf voor tweede verzoekster, enkel bleef gelden mits tewerkstelling onder de verkregen beroepskaart B en eerste verzoeker niet betwist dat hij uit dienst is getreden bij de werkgever waarvoor hij een beroepskaart B had verkregen. Zoals de verwerende partij opmerkt is het bestuur in toepassing van artikel 13, §" van de vreemdelingenwet gemachtigd om na te gaan of de vreemdeling die tot verblijf van beperkte duur gemachtigd is zoals in casu, nog steeds voldoet aan de voorwaarden opgelegd bij de machtiging tot verblijf: in casu tewerkstelling met arbeidskaart B. De verwerende partij mocht nagaan of eerste verzoeker nog steeds tewerkgesteld was bij de werkgever waarvoor hij een arbeidskaart B had verkregen, wat in casu niet het geval bleek te zijn en wat door verzoeker ook niet wordt betwist.

Waar verzoekers de bestreden beslissingen verwijten geen rekening te houden met hun integratie, hun gezinsleven, hun schoolgaande kinderen en hun persoonlijk gedrag kan deze stelling niet worden gevolgd. De eerste bestreden beslissing verwijst naar het korte verblijf van het gezin in België: pas sinds 6 augustus 2016 zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoeker terug kan keren naar Italië als langdurig ingezetene in dat land of zich al daar terug kan vestigen. In de tweede bestreden beslissing wordt erop gewezen dat het, ongeacht andere humanitaire redenen het van belang is dat de minderjarige kinderen het lot van de ouders volgen en dat zij zich in Italië evengoed kunnen ontwikkelen en opgroeien. Deze concrete motieven worden door verzoekers niet weerlegd.

Voorts maken verzoekers niet duidelijk welke persoonlijke gedraging van aard is dat zij de bestreden beslissingen zou vermogen te wijzigen. Het gegeven dat verzoeker een nieuwe job zocht, hiervoor een aanvraag indiende, het gegeven of hij tijdens deze aanvraag al dan niet zou gewerkt hebben en al dan niet een arbeidskaart C zou aangevraagd hebben doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat verzoeker niet langer voldeed aan de opgelegde voorwaarden van de machtiging tot verblijf. Verzoekers zijn er toe gehouden de wettelijke bepalingen na te leven en om te werken de nodige arbeidskaarten te verkrijgen, wat in casu niet het geval is. Het gegeven dat verzoeker thans in loondienst zou kunnen werken voor de werkgever Maldini's pizza doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het legaliteitsbeginsel hangt samen met het rechtszekerheidsbeginsel en houdt in dat het overheidsoptreden niet ingegeven is door willekeur, maar zijn grondslag vindt in de wet. Enige willekeur kan in casu niet worden vastgesteld. De bestreden beslissingen zijn wettig genomen.

2.5. Verzoekers voeren de schending aan van de hoorplicht en rechten van verdediging en opnieuw van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124 957).

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van de bestreden beslissingen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40; RvS 3 februari 2016, nr. 233.719; RvS 2 december 2015, nr. 11.638 (c)). De Raad dient niet aan te tonen dat de aanvankelijk bestreden beslissingen effectief anders zouden zijn geweest indien de verzoekers waren gehoord. Hij dient enkel na te gaan of de verzoekers aannemelijk kunnen maken dat zij, indien zij werden gehoord, het bestuur informatie hadden kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (RvS 26 april 2016, nr. 234.511).

Verzoekers zijn in casu niet gehoord. Derhalve dient er nagegaan te worden of verzoekers elementen aanreiken, van die aard dat zij de bestreden beslissingen vermogen te wijzigen. In casu menen verzoekers dat zij meer duidelijkheid over de werksituatie hadden kunnen verschaffen en naar een op 7 december 2016 ondertekende arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur om de werksituatie te regulariseren. Vooreerst merkt de Raad op dat deze overeenkomst dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen zodat dit niet van invloed kan zijn. Bovendien leggen verzoekers geen nieuwe arbeidskaart voor zodat de grief evenmin dienstig is. Een aanvraag tot het verkrijgen van een beroepskaart C, en geleverde inspanningen om de werksituatie te regulariseren is niet van aard de bestreden beslissingen te kunnen wijzigen indien geen arbeidskaart wordt voorgelegd. Voorts is het gegeven dat verzoekers een stabiel gezin vormen, dat zij nooit meer terug gekeerd zijn naar hun herkomstland (Marokko) evenmin van aard de bestreden beslissingen te kunnen wijzigen. Verzoekers kunnen terugkeren naar Italië. Met de minderjarige kinderen werd er rekening gehouden in de tweede bestreden beslissing. Ook heeft de verwerende partij rekening gehouden met hun verblijf in België dat in tegenstelling met wat verzoekers voorhouden geen duurzame lokale verankering kan opgeleverd hebben gelet op de korte duur van het verblijf gemeld in de eerste bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekers geen bedreiging vormen in het fundamenteel belang van de samenleving is irrelevant.

Waar verzoekers menen dat geen rekening is gehouden met “- *De inspanningen die A.M. zelf geleverd heeft om een beroepskaart aan te vragen,*

- *de procedure hierover af te wachten, (Stuk 8)*

- *de beslissing tot weigering van de beroepskaart 3 maanden geduurd heeft, (Stuk 8)*

- *de verblijfplaats van verzoekers, zijn relatie met zijn partner en kinderen (die allen over een geldige verblijfstitel in België beschikten via gezinshereniging),*

- *de persoonlijke verbetering en ingesteldheid in hoofde van verzoekers,*

- *de inspanningen om een aanvraag arbeidskaart C in te dienen gezien A.M. in loondienst arbeid kon uitoefenen mits een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur afgesloten op 7 december 2016, zijnde 20 dagen voordat verzoekers op de hoogte werden gesteld van het intrekking van het verblijfsstatuut) (Stuk 5),*

heeft verweerster in haar beslissing geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekers. Verweerster kan hier ook geen rekening mee houden als zij eerste verzoeker niet hoort of oproept om toelichting te verschaffen

Verzoekers verblijven sedert 6/08/2015 in België en hebben een stabiele relatie met partner en 3 kinderen waarvan er 2 minderjarig zijn (Stukken 2 en 4).

Er dient te worden opgemerkt dat A.M. zijn gezin financieel onderhoudt en steunt op basis van zijn werk.”, kan de Raad enkel herhalen dat deze elementen niet van aard zijn de bestreden beslissingen te kunnen wijzigen. Verzoekers stabiele relatie, de geleverde inspanningen om een nieuwe arbeidskaart te verkrijgen doen geen afbreuk aan de genomen bestreden beslissingen die wettig zijn.

Verzoekers maken de schending van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk. Het gegeven dat verzoeker financieel diens gezin onderhoudt doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoekers maken niet de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Met de belangen van de kinderen werd rekening gehouden en de gezinseenheid werd niet doorbroken nu het ganse gezin, met inbegrip van het meerderjarig kind van verzoekers het land dienen te verlaten. Voorts voeren verzoekers geen grieven betreffende hun gezondheid aan. Evenmin wordt uiteengezet met welke “buitengewone” omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden en in het betoog kan de Raad evenmin buitengewone omstandigheden ontwarren.

2.6. Verzoekers voeren nog aan dat het hoger belang van de kinderen zou zijn geschonden, dit met verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, en artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Artikel 7 van het Handvest luidt:

*“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”*

Artikel 24 van het Handvest luidt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

De Raad herhaalt dat het gezinsleven niet is geschonden nu de gezinseenheid bewaard blijft vermits de bevelen om het grondgebied te verlaten alle gezinsleden treffen.

Voorts houden verzoekers er een theoretisch betoog op na maar laten zij na in concreto aan te tonen waarom het belang van de kinderen zou vergen dat deze in België verblijven in plaats van in Italië en weerleggen zij niet het concrete motief van de tweede bestreden beslissing dat stelt dat deze zich evengoed in Italië kunnen ontwikkelen en al daar kunnen opgroeien dan hier.

Waar verzoekers opnieuw herhalen dat zij een duurzame lokale verankering in België hebben, hun aanknopingspunten in België liggen net als hun gezins- en familiale banden ziet de Raad niet in hoe dergelijk kort verblijf een duurzame verankering met zich meebrengt en wijzen de bestreden beslissingen er op goede gronden op dat zij zich in Italië evengoed opnieuw kunnen vestigen. Waar verzoekers nog verwijzen naar zeven kinderen is het bestaan van zeven kinderen niet aangetoond, laat staan dat deze in België geboren zijn, of in België mantelzorg behoeven. Verzoekers brengen geen gegevens aan waarmee geen rekening is gehouden terwijl de verwerende partij er toe gehouden zou zijn met die gegevens rekening te houden. Voorts hebben de bestreden beslissingen met de elementen van de werksituatie van eerste verzoeker, in de mate dat de verwerende partij hiertoe wettelijk verplicht was, rekening gehouden.

Verzoekers tonen geen schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 7 en 24 van het Handvest aan.

Verzoekers stellen in dit onderdeel dat bepalingen van het EVRM geschonden zijn. Zij laten na aan te duiden welke bepaling van het EVRM geschonden is. De Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel en zoals in casu welke rechtsregel van het EVRM precies, geschonden is. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.7. De bij het verzoekschrift overgemaakte stukken doen aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN